

Από τη στιγμή που η θεωρία της Σχετικότητας, στηριγμένη στη Γεωμετρία του Riemann, άλλαξε τα δεδομένα της αντίληψης για πάρα πολλά πράγματα, ο χρόνος πήρε μια διαφορετική θέση σε σχέση με τον χώρο. Ο Riemann μπόρεσε να ξεφύγει από τα στενά πλαίσια της Ευκλείδειας Γεωμετρίας και να αποδείξει ότι υπάρχει και μια άλλη Γεωμετρία εξίσου αληθινή, όπου ο χώρος είναι καμπύλος. Σε αυτήν τη σφαιρική Γεωμετρία όλες οι ευθείες συναντώνται κάπου.

Ο χώρος και ο χρόνος δεν αποτελούν πλέον ξεχωριστές οντότητες, αλλά συγχωνεύονται εντός του συνεχούς και αδιαίρετου Χωροχρόνου! Έτσι το «πραγματικό» Σύμπαν είναι ένα ενιαίο τετραδιάστατο χωροχρονικό συνεχές!

Στο Σύμπαν ισχύει η Γεωμετρία του Riemann και όχι η γνωστή Ευκλείδεια γεωμετρία των τριών διαστάσεων, τις οποίες αντιλαμβάνονται οι υλικές αισθήσεις μας.

Οι ανθρώπινες αισθήσεις, κατά κάποιο τρόπο, κόβουν αυτό το χωροχρονικό συνεχές σε μικρά κομματάκια και εμφανίζουν γύρω από τον άνθρωπο ένα ψευδαισθητικό μικροσύμπαν, στο οποίο ισχύει η γεωμετρία των τριών διαστάσεων του χώρου μας.

Άρα αυτό που αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις μας δεν είναι οι πραγματικές μορφές και σχήματα του Σύμπαντος, αλλά οι προβολές τους στα μικρά κομμάτια που συμπεριφέρονται ως Ευκλείδειοι χώροι.

Για παράδειγμα η απεικόνιση ενός μη ευκλείδειου δισδιάστατου επιπέδου (του χώρου Riemann) σε έναν ευκλείδειο τρισδιάστατο χώρο έχει την μορφή της επιφάνειας μιας τρισδιάστατης σφαίρας.

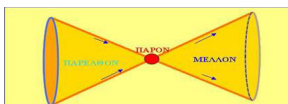
Έτσι διασπούμε τον χώρο και τον χρόνο και αισθανόμαστε τον χρόνο, λόγω της κίνησης μέσα στον χώρο, ως παρελθόν, παρόν και μέλλον.

Η ταχύτητα του φωτός είναι το ανώτατο όριο μετά το οποίο ο χώρος παύει στο σύνολό του να είναι Ευκλείδειος, άρα και να υποπίπτει στο πεδίο των ανθρώπινων αισθήσεων.

Οι άνθρωποι βλέπουν κάτι να συμβαίνει γύρω τους, επειδή το φως φτάνει στα μάτια τους. Αν το φως -για κάποιο λόγο- πάψει να καταλήγει στα μάτια τους, τότε το συμβάν δεν έχει υπάρξει για τους παρατηρητές. Είναι σαν να διαγράφηκε μια σκηνή από το «φιλμ» των γεγονότων.

Επομένως στο κομμάτι αυτό του αισθητού κόσμου μας, στο οποίο ισχύει η γεωμετρία των τριών διαστάσεων του χώρου μας, οι ταχύτητες δεν ξεπερνούν την ταχύτητα του φωτός. Έτσι σχηματίζονται οι κώνοι του παρελθόντος και του μέλλοντος, έχοντας κοινή κορυφή το παρόν, το οποίο και τα συνδέει.

ΚΩΝΟΙ ΦΩΤΟΣ

Εδώ χρειάζεται να σημειώσουμε ότι έξω από τους κώνους αυτούς περνάμε εκτός χώρου και χρόνου, όπως τους βιώνουμε σ' αυτό το πεδίο μας. Δηλαδή παρελθόν, παρόν και μέλλον συγχωνεύονται στο τώρα!

Ο Τόμας Έλιοτ, έλεγε: «Χρόνος παρών και χρόνος παρελθών/ Ίσως και οι δυο παρόντες είναι εις χρόνο μέλλοντα/ Κι ο μέλλον χρόνος έγκλειστος εις χρόνο παρελθόντα. Εάν ο χρόνος όλος είν' αιωνίως παρών/ Όλος ο χρόνος είναι αλύτρωτος».

Ο Αϊνστάιν είχε πει: «Για εμάς τους φυσικούς – όσο και αν φαίνεται παράλογο – οι έννοιες του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος ταυτίζονται». Όλα είναι ένα τώρα!

Ο Κάλβος έλεγε: «Ούτως από τον ήλιον,/ ωσάν πυρός σταλάγματα,/ πέφτουσιν εις την θάλασσαν/ των αιώνων, και χάνονται/ διά πάντα οι ώρες».

Ο Σεφέρης έγραψε: «Άξαφνα περπατούσα και δεν περπατούσα, κοίταζα τα πετούμενα πουλιά κι ήταν μαρμαρωμένα».

Ο, τιδήποτε βλέπουμε μέσα στο Σύμπαν είναι παρελθοντικές εικόνες της ενέργειάς του. Αυτό που βιώνουμε ως «πραγματικότητα» είναι γεγονότα που έχουν ήδη συμβεί και εμείς τα αντιλαμβανόμαστε πολύ αργότερα. Άρα το μέλλον, από αυτή την άποψη, είναι παρελθοντικές εικόνες της ενέργειας του Σύμπαντος που οι άνθρωποι τις συνειδητοποιούν «τώρα», δηλαδή μέλλον είναι το παρελθόν του Σύμπαντος που δεν έχει συνειδητοποιηθεί ακόμη. Συνεπώς παρελθόν είναι για εμάς το παρελθόν του Σύμπαντος που ήδη έχουμε συνειδητοποιήσει.

Αυτός άλλωστε είναι και ο πραγματικός χρόνος ζωής, εργασίας και εξέλιξης των ανθρώπων και αφορά στη συνειδητοποίηση του εκάστοτε παρελθόντος!

Δεν είναι τυχαίο το ότι όλες οι Ανατολικές παραδόσεις αναφέρονται στην επίτευξη από τον άνθρωπο της καταστάσεως του «Κενού», δηλαδή τον απεγκλωβισμό του από τον χώρο και τον χρόνο των αισθήσεων, αναπτύσσοντας τη συνειδητότητά του. Ενώ το άτομο περνάει μέσα από τον χρόνο ως παρελθόν, παρόν και μέλλον, χρειάζεται να εργασθεί στο παρόν, να τα ενοποιήσει και να γίνει ο ίδιος Χρόνος στο Σύμπαν.

Να ζει δηλαδή όλο και περισσότερο στον ενιαίο και συνεχή Χωρόχρονο, στο Πραγματικό Σύμπαν και όχι διασπασμένα στον χώρο και στον χρόνο, δηλαδή στον τρισδιάστατο κόσμο μας, που είναι ένα πολύ μικρό κομμάτι του Σύμπαντος και στο οποίο κυριαρχεί η ψευδαίσθηση της Πραγματικότητας των φαινομένων, των γεγονότων, των πάντων, ως προβολών των ενεργειών του Σύμπαντος, των όντων, στο περιορισμένο πεδίο του κόσμου των ανθρώπων!

Ο άνθρωπος έχει αυτή τη δυνατότητα!

Η αλήθεια που αναζητούμε να βρούμε - κι αυτή αναζητά εμάς για να εκφραστεί - δεν βρίσκεται σε αυτό που συνηθίζουμε να λέμε ορθολογισμό.

Βρίσκεται εκεί που η φαντασία ενώνεται με την αγάπη για τη σοφία.

Σταμάτης Τσαχάλης